Belgia valitsuselt. Kui Prantsuse välisminister Pichon 13. V 1918 oli Eestit *de facto* tunnustanud, jäi P. Prantsuse valitsuse juurde Eesti Ajut. Valitsuse diplomaatiliseks esindajaks. Pariisis andis P. välja »*Bulletin de l'Esthonie*«, mis endale sihiks seadis tutvustada välismaa politilisi ringkondi Eesti rahva püüetega. Kui liitriigid Eestit *de iure* olid tunnustanud, määrati P. erakorraliseks saadikuks ja täisvoliliseks ministriks Prantsusmaale ja Belgiasse, hiljemini ka Itaaliasse. Juunis 1924 kutsuti P. välisministriks Fr. Akeli (vt.) kabinetti. Ka J. Jaakson'i (vt.) kabinetis oli P. välisministriks kuni okt. 1925, mil ta jälle tagasi pöördus Eesti saadiku kohale Pariisis ja Brüsselis. P. on Eesti esindajana ja paaril korral ka Eesti delegatsiooni juhatajana osa võtnud mitmest ilmasõja järel peetud rahvusvahelisest konverentsist (rahukonverents Pariisis 1919, San Remo konv. 1920, Barcelona konv. 1921, Genua konv. 1922 j. t.) ja oli 1926. a. Genfis peetud esimese rahvusvahelise üleilmliku passikonverentsi esimeheks. Aa. 1920—25 oli P mitmel korral Eesti delegatsiooni liikmena Eesti esindajaks Rahvasteliidu Täiskogus ja Nõukogus (vähemusrahvaste kaitse küsimuses). 1923. a., mil P. oli Eesti delegatsiooni esimeheks Rahvasteliidu IV Täiskogus, valiti ta viimase üheks abiesimeheks. Ka juhatas P., kes energiliselt on õhutanud Balti riikide lähedast kaastööd, Eesti delegatsiooni 1920. a. suvel Riias peetud Balti riikide konverentsil.

Isikl. j. m. saadud andmed. *T.*

PUUSEPP (Pussep), Ludwig, arstiteadlane, sünd. 21. XI 1875 Kiievis, kuhu tema isa oli Rakverest välja rännanud, õppis aa. 1894—99 Peterburi sõjaväe arstiteaduse-akadeemias ja jäeti peale selle lõpetamist valmistuma professori kutsele. Töötanud peamiselt närvihaiguste alal prof V. M. Behterev'i assistendina ja teotsenud selle kõrval ka kirurgiaga, omandas ta a. 1902 sama akadeemia juures *dr. med.* astme väitekirjaga „О мозговыхъ центрахъ, управляющихъ эрекціей полового члена и сѣмяотдѣленіемъ“ (Peterburi, 1902). Aa. 1903—13 töötas ta Peterburi naisarstiteaduse instituudi närvihaiguste kliinikus, vahepeal osa võttes Vene-Jaapani sõjast Punase Risti lendsalga ülemarstina, ja juhatas Maria-Magdaleena nimelise prantsuse hospidali närvihaiguste osakonda. A. 1907 valiti ta sõjaväe arstiteaduse akadeemia eradotsendiks, kellena ta kuni a. 1914 luges närvihaiguste kirurgilise ravimise kursust ja juhatas kirurgiliselt ravitavate närvihaiguste osakonda närvi- ja vaimuhaiguste kliinikus. Samal ajal oli ta ortopeedilise instituudi määraliseks neuroloog-konsultandiks. A. 1910 valiti ta psühhoneuroloogia instituudi neurokirurgilise patoloogia professoriks ja neurokirurgilise kliiniku juhatajaks, mis kohtadel oli kuni a.-ni 1920, võttes osa psühhoneuroloogia instituudi organiseerimisest ja juhtimisest arstiteaduskonna dekaanina ja instituudi (mis 1920. a.-st riiklikuks arstiteaduslikuks instituudiks ümber moodustati) asepresidendina ja presidendina. Ilmasõjas oli P. tegev alul arstina rindel, hiljemini sõjaväe neurokirurgilise hospidali ülemarstina Peterburis. A. 1920 siirdus ta Eestisse ja valiti Tartu ülikooli närvihaiguste professoriks ja närvikliiniku juhatajaks, kellena toimib praegugi (1928). Ta oli Eesti Neuroloogia Seltsi, Tartu Prantsuse Instituudi (1922) ja ajakirja *Folia Neuropathologica Estoniana* (1923) asutajaid, toimides käesoleva ajani selle toimetajana ja ülalnimetatud seltsi ja instituudi esimehena. Peale selle kuulub P mitme välismaa teadusliku ajakirja ja »Eesti Arsti« toimetusse, on mitmete teaduslikkude seltside korrespondeeriv ja auliige ja Paadua ülikooli audoktor. Aa. 1923 ja 1926 oli ta Pariisis rahvusvahelise neuroloogide kongressi auesimeheks. Tema teaduslikkude tööde arv, mis avaldatud peale eesti ja vene keele mitmes muuski Lääne-Euroopa keeles, ulatub 150-ni ; neist käsitleb enamik neurokirurgilisi küsimusi. Tähtsamaina neist mainitagu : „Основы хирургической невропатологіи I (Petrograd, 1917) ja saksa keeles ilmunud »Die Tumoren des Gehirns, ihre Symptomatologie, Diagnostik und operative Behandlung« (Tartu, 1927). — P. ühendab endas neuroloogi ja kirurgi ja on ses suhtes esimesi närvihaiguste eriteadlasi. Esimesena hakkas ta heade tagajärgedega operatiivselt ravima *syringomyelia*'t ja andis üksikasjaliku kirjelduse mainitud operatsiooni meetodist. Tuntud on tema närvivalude ravimismeetod alkoholi süstetega, samuti ajukasvajate füsioloogilise enukleatsiooni ja vesipea operatiivse ravimise meetod. Ka on ta modifitseerinud varemini tarvitusel olnud pindnärvi kokkuõmbluse viise ja kirjeldanud vähem hädaohtlikku sensoneurotoomia-meetodit spastiliste nähtude kaotamiseks jäsemeil.

Post. 1924, nr 321. *J. R-s.*

PÄRN, Jakob, kirjanik, sünd. 18. X 1843 Tormas, Torma külas, Lahvardi talus ja kasvas üles sama küla Metsa talus, mille P.-a isa omale päriseks ostis. Alghariduse sai ta esmalt isalt, siis Torma klk.-koolis, kus olid õpetajaiks Adam ja C. R. Jakobson (vt.). Viimane avaldas temasse sügavat mõju, õhutades tulist isamaalust ja sisendades temasse ühiskondlikku käremeelsust. Hiljemini õppis P. Tartu kreiskoolis ja aa. 1865 – 69 Tartu õpetajate seminaris. A. 1869—71 oli ta rahva-